počtené, potvrzuje i důvodová zpráva vlád. návrhu k tomuto zákonu (tisk č. 1585/28 posl. sněm. Nár. Shrom. republiky Čsl.), podle které ustanovení § 20 uvádějí přesněji než § 18 dosavadního zák. (t. j. zákon č. 225/22), které přestupky mohou býti trestány, a vyměřují tresty mírnější.

Z toho, co bylo uvedeno, jest zřejmo, že st-lce byl uložen trest na základě právní normy, která v době, kdy byla st-lka potrestána, pozbyla svojí normativní síly. Výrok o trestu takto uloženém potvrzený nař. rozhodnutím je v rozporu se zákonem. Poněvadž pak — jak bylo vyloženo — podle právního řádu platného v době uložení trestu, čin kladený st-lce za vinu ani netvořil skutkovou podstatu přestupku stihatelného správními úřady, nedostávalo se úřadům těm k uložení trestu zákonné příslušnosti, musilo proto býti nař. rozhodnutí zrušeno, i když stížnost v tomto směru námitek nevznáší.

Č. 9902.

Zaměstnanci veřejní: Úředník státní, propuštěný admin. cestou ze služby důsledkem odsouzení trestním soudem, nemá právního nároku na povolení příspěvku na výživu podle § 98 služ. pragm.

(Nález ze dne 17. května 1932 č. 8084.)

Věc: Jan Ch. v L. (adv. Dr. Arnošt Schwarz z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti o příspěvek na výživu podle § 98 služ. pragm.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl rozsudkem krajského soudu v Liberci z 29. října 1924, pokud se týče rozhodnutím nejvyššího soudu v Brně z 9. února 1925, a dále rozsudkem krajského soudu v Liberci z 31. března 1925 a rozhodnutí vrch. soudu v Praze z 28. dubna 1925 uznán vinným zločinem zpronevěry v úřadě podle § 181 trest. zák. a odsouzen k trestu těžkého žaláře v trvání 5 měsíců. Důsledkem tohoto odsouzení byl výměrem presidia vrch. zem. soudu v Praze z 5. ledna 1926 podle § 26 lit. d) trest. zák. a § 116 služ. pragm. propuštěn ze státní služby dnem 15. prosince 1925.

Na to žádal st-l podáním z 12. června 1929 s poukazem na § 98 služ. pragm. o výjimečné povolení pense nebo daru z milosti na doživotí. Žádost tuto vyřídil žal. úřad nař. rozhodnutím, jež zní: »Žádosti Jana Ch. za poskytnutí pense nebo daru z milosti nebylo vyhověno.«

Nss uvážil o stížnosti toto:

§ 116 služ. pragm. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. ustanovuje, že, byl-li vydán proti úředníku rozsudek trestního soudu, jenž má bezprostředně v zápětí podle platných zákonitých předpisů ztrátu úřadu, jest bez dalšího řízení adm. cestou zaříditi propuštění úředníkovo. Následky propuštění ze služby vytyčuje pak § 86 služ. pragm., stanově, že úředník propuštěním pozbývá všech oprávnění, práv a nároků, vyplývajících ze služebního poměru pro sebe a své příslušníky, pokud při propuštění ne-

bylo jemu nebo jeho příslušníkům podle § 98 služ. pragm. přiznáno příznivější nakládání. Ustanovení § 98 služ. pragm. použíti jest podle 2. věty § 116 cit. zák. i v případech, kdy úředník byl propuštěn adm. cestou z důvodu, že byl proti němu vydán rozsudek trest. soudu, mající bezprostředně v zápětí ztrátu úřadu. § 98 služ. pragm. upravil otázku »příspěvku na výživu« propuštěného státního úředníka v odst. 1. v ten rozum, že při odsouzení k trestu propuštění může býti úředníku v případě prokázané potřeby přiznán v nálezu výjimečně na dobu života nebo na omezený čas stálý příspěvek na výživu v nejvyšší výměře polovice částky, která by mu připadla jakožto pravidelné výslužné při jeho přeložení do výslužby.

Tímto ustanovením dává služební pragmatika úřednická státní správě zmocnění, že »může« v případě prokázané potřeby přiznati výjimečně příspěvek na výživu, nestanoví však nějaké direktivy, podle nichž se má úřad při tom říditi. Jest tedy ponecháno volné úvaze příslušného úřadu, aby sám určil, má-li se příspěvek ten poskytnouti či nikoliv a není přiznán propuštěnému úředníku právní nárok na povolení příspěvku toho. Neměl proto ani st-l nároku na to, aby žal. úřad vyhověl jeho žádosti a nemohl se proto úřad ten dotknouti jeho subj. práva, jestliže požadovaný příspěvek na výživu (pensi, případně dar z milosti) nepovolil.
— — — —

Č. 9903.

Policejní právo trestní: I. * Odsouzením pro přečin podle § 14 č. 5 zák. na ochranu republiky č. 50/23 a pro přestupek § 11 cís. nař. č. 96/1854 ř. z. pro týž výrok není porušena zásada »ne bis in idem«. — II. * Jest nezákonné, odsoudí-li I. stolice obviněného podle § 11 věty 1 cís. nař. č. 96/1854 ř. z. toliko proto, že vzbudil pohoršení, II. stolice však k odvolání obviněného mimo to také ještě proto, že porušil pořádek a slušnost, třebas mu vyměřila stejný trest jako stolice I.

(Nález ze dne 17. května 1932 č. 8178.)

Věc: Josef F. v R. proti zemskému úřadu v Brně o přestupek § 11 cís. nař. č. 96/1854 ř. z.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Trestním nálezem okr. polic. komisařství v Karvinné z 18. listopadu 1926 uznán byl st-l vinným přestupkem § 11 cís. pat. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 28. října 1926 pronesl před více osobami v hostinci v R. k Josefu P.: »Ty hromský chachaře, ty jako obecní právník posíláš děti do české školy. Však je tam posíláš jen proto, aby ti je tam ošatili; bez toho z té české školy vycházejí děti jako voli«, kterýmižto výroky vzbudil veřejné pohoršení; odsouzen byl do vězení na 6 dnů. K odvolání st-le — — — — — — změnil zemský úřad v Brně nař. rozhodnutím trestní nález I. stolice